

ORRIOLS, LA FUTURA PRESIDENTA?!

Orriols denuncia patir assetjament al Parlament de Catalunya

Si he de ser sincera, us diré que no tinc ni punyetera idea de qui sóc, què sóc i què faig aquí. Això no és una confessió sinó un exercici recomanat pel meu psiquiatra; diu que, com més avall comences, més amunt arribes... i jo vull ser molt amunt. Començo: de nena em deien *rara*, d'adolescent *rebel*, ara *bipolar* (de tant en tant, també em diuen

fatxa). Ni puta idea. A veure, contradiccions les tinc, jo mateixa me'n adono. Jo em declaro d'esquerres, em sento d'esquerres, però els meus ídols són el Trump, la Meloni i el Netanyahu. Aquí reconec un problema que s'agreuja quan no puc veure els immigrants, de manera que qualsevol de la meva família que vingui de tocar la Franja, la

veig com estrangera. Sóc catalanista, molt catalanista, i parlo el català tan acuradament que em faig enveja a mi mateixa, però reso en castellà. Detesto el poder de la força que va demostrar la policia quan el referèndum sobre la independència, però tinc una parella mosso i una filla de la Guàrdia Urbana. La porra, millor en català. Ah! Tinc una mala llet innata, però no puc suportar que em qüestionin. M'encanta criticar, però no ser criticada. Amén, Jesús.

Sr. psiquiatre, tinc solució? Vull dir, arribaré a presidenta de la Generalitat o encara he de ser més feixista?

Nota de la redacció: Karlitus vol traslladar tot el seu suport a les persones afectades pel trastorn bipolar; només algú tan summament malparida com l'Orriols podria amagar les seves suposades contradiccions i els seus rampells feixistes darrera aquesta condició.

FALTA VERTEBRACIÓ

L'Ateneu busca socis

Mentre el llenguatge busca bones paraules, que potenciïn la germanor humana (*assertivitat, empatia*, etc.), la realitat social s'inclina, cada dia més, per la desafecció o el que abans se'n deia *tant-se-m'enfotisme*.

La tradició catalana s'ha alimentat sempre de l'associacionisme, de grups musicals, culturals, teatrals, sardanístics, etc. (dos en cada poble, per escissió de l'original).

L'Ateneu Barcelonès ha estat un far d'aquesta tradició. Ser de l'Ateneu significava rellevància social, educació refinada, cultura (malgrat no haver llegit a la vida) i una mica de catalanisme. Ser de l'Ateneu era com anar al Liceu encara que Wagner et fotés tres puntades al fetege.

Però la desafecció guanya a l'empatia, la gent ja no busca clubs en els que barrejar-se amb d'altres. Estem tips de tertúlies, trobades i passejades en comú. Ens fa por estar sols —i tant si ens fa por!— però la soledat pot amagar-

se amb una sortida furtiva, una trobada casual o dues copes de bourbon. Aguantar l'altre se'ns fa una tasca dura, inquietant, gairebé insuportable. Per això ja no anem al Casal, ni fem la partida, no discutim sobre Pla ni Dalí ni

tots aquells personatges més estudiats que la bíblia jueva. Estem tips d'escoltar les bajanades de l'altre i ens quedem a casa... i si volem gent, anem a Can Barça.